

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 4 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 79

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σιάδα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
 ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
 ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
 τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
 ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
 γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τακομεριδίων,
 συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΑΔΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

Μόλις ἡ Βέρθα ἐπέστρεψε, καὶ ἀμέσως μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς φίλης της, καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν εἶπε :

— Πόσον ἔσφαλές μὴ ἐλθοῦσα εἰς τὴν χειροτονίαν. Ἡ τελετὴ ὑπῆρξε λαμπροτάτη. Ὁ Ράλφος ὅμως ἦτο ὠχρὸς, ὠχροτάτος... Ἐνόμιζε τίς ὅτι μόλις δι' ὑπερφυσικῶν δυνάμεων τῆς βουλήσεώς του ἴστατο εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἡ φυσιογνωμία του ὅμως ἐνέφαινε αἰσθησίν τινα εὐτυχίας ;

— Ἐὰν τὸ αἶσθημα τὸ ἐμψυχοῦν τὴν φυσιογνωμίαν μάρτυρός τινος ἐν μέσῳ τῶν βασάνων καὶ τῶν ἀλγηδόνων προδίδει τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν, τότε ἀναμφιβόλως ὁ ἀδελφός μου ἦτο εὐτυχής.

— Καὶ πῶς ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς χειροτονίας ;

— Ὁ Ράλφος λευχείμων ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου· οὗτος ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του ἀρκετὰ ἱκανὸν νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς στερήσεις, θυσίας καὶ θλίψεις, συμφαιεὶς πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον... Ἐὰν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του ἔτοιμον νὰ διαρρήξῃ τοὺς δεσμούς τοὺς συνδέοντας αὐτὸν πρὸς τὸν κόσμον, ἀνήχη δὲ πλέον μόνον εἰς τὸν Θεόν... Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δισταγμός τις ἀβεβαιότητος ἐπεσκοτίζε τὸ πνεῦμά του, ἦτο ἐλεύθερος νὰ μεταβάλλῃ ἀπόφασιν τὸν παρεκάλει μάλιστα νὰ δηλώσῃ τοῦτο μὴ ἀποσιωπῶν αὐτό...

— Καὶ τί ἀπήντησεν ;

— Ἐμείνε στιγμάστινας σιωπῶν, μὲ τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, ὡς νὰ ἐζήτη βοήθειάν τινα ἢ ἐμπνευσιν,

εἶτα μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς ὤμοσε τὸν ὄρκον τοῦ δούλου τοῦ Κυρίου.

— Ἀλλὰ διατί κλαίεις, Ἐδίττη ;

— Ἐγὼ ; ... Ἐγὼ δὲν κλαίω.

— Τότε τί εἶναι αὐτά ; ... Ἐπαναλαμβάνει ἡ Βέρθα δεικνύουσα αὐτῇ τὰ ρέοντα δάκρυα.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς χειροτονίας του ὁ Ράλφος κατόκει διαρκῶς εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ κατοικῇ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν, εἶχεν ἀποσυρθῆ παρὰ τινι γέροντι ἱερεῖ, ἀναμμένων τὴν πρώτην λειτουργίαν, ἣν ἐντὸς ὀλίγου ἐπρόκειτο νὰ τελέσῃ.

Ὁ νέος ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς ὅπως συναντήσῃ τὴν φίλην του, καὶ ἡμέραν τινα καθ' ἣν εἶδεν αὐτὴν, ἐχαιρέτισε ψυχρῶς, καὶ ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Τοῦτο πολὺ κατελύπησε τὴν Ἐδίττην· δὲν εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἦτο ἐπαναγκές νὰ ἀποχωρισθῇ ἐντελῶς αὐτοῦ, καὶ ἐπερίμενε καθ' ἐκάστην ἐπίσκεψιν τοῦ νέου ἱερέως, καὶ ὅταν ἤρχετο ἡ ἑσπέρα, καὶ ἐξηφηνίζετο ἡ γλυκεῖα ἐλπίς, τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν τὸ λευκὸν προσκεφάλαιον τῆς κόρης ἦτο κατὰ βρεκτον ὑπὸ δακρύων· τῇ ἐφαινετο ὅτι ὁ κόσμος περιεκαλύπτετο ὑπὸ ζοφεροῦ σκότους, ὡσεὶ πᾶν αἶσθημα χαρᾶς, πᾶσα κίνησις καὶ ζωὴ εἶχεν ἐν ἀκραιῖ ἐκλείψει· καὶ τότε ἀπέτινε πρὸς τὴν μητέρα της θερμὰς πικρακλήσεις, ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτῇ τὴν εἴσοδον ἐν τινι μοναστηρίῳ. Ἀλλ' ἡ μήτηρ τῇ ἐλεγεν ὅτι ἦτο σκληρὰ θυγάτηρ τρέφουσα τοιαύτας ἰδέας, θέλουσα οὕτω νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν μόνην καὶ παρ' ὅλων ἐγκαταλειμμένην.

Ἐν τούτοις ὁ Τασίλλος δὲν προσεπάθει νὰ ἀποκρύψῃ τὸ πρὸς τὴν Ἐδίττην ἐλκυστικὸν αἶσθημα, ὅπερ ἠσθάνετο εὐρισκόμενος μετ' αὐτῆς, καὶ εἰς πολλὰς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ὁμιλίας ἤρχετο. Αὕτη ἡμέραν τινα ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα της ζωηρῶς, ἐ-

πιμένουσα ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὰς τοῦ μοναστικοῦ βίου ἰδέας της, δεχομένη ἀντὶ τούτου τὴν σύζευξίν της μετὰ νέου, ὅστις ἤθελεν ἐπιφραγίσει τὴν εὐτυχίαν της...

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω οὐδένα πλέον, ἀπήνητησεν ἡ κόρη. Ἐπιβάλλετέ μοι ὅποιονδήποτε ἄλλην θυσίαν, καὶ ἔσομαι εὐτυχῆς ὑποφέρουσα αὐτὴν δι' ὑμᾶς... Ἐξ ἄλλου ἐν συνειδήσει δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἤθελε μὲ νυμφευθῆ, τὰ διεγείροντα τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα, ἅτινα καθιστῶσι τὸν γάμον ἀδύνατον...

— Λοιπὸν ἂν καὶ γνωρίζῃ αὐτὸς ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶς, οὐχ ἤττον τώρα εἶπέρ ποτε εἶναι ἀποφασισμένος νὰ σοὶ δώσῃ τὸ ὄνομά του.

— Ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν θέλω δεχθῆ τὴν ἔνωσιν ταύτην, ἣτις μοὶ φαίνεται ἱεροσυλία... Καὶ ἡ δύστηνος κόρη προσέθηκεν ὀλολίζουσα :

— Καθ' ὅλον τὸν βίον μου ἐπιθύμησα νὰ κλεισθῶ ἐν τινι μοναστηρίῳ, καὶ ἦδη εἶναι πολὺ ἀναγκαϊότερον, ὦ, πίστευσον, μητέρα μου, εἶναι ἀναπόφευκτον διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς μου νὰ ἐγκαταλείψω τὸν κόσμον.

Τότε ἡ μήτηρ τῇ ἀπεικόνισε τὴν δυστυχίαν, ἣτις θὰ ἐπῆρχετο εἰς αὐτὴν στερουμένην τῆς ἀντιλήψεώς της... Τῇ ὑπέδειξεν ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην ἀπὸ θύρας εἰς θύραν... Ἐνῶ ἂν συγκατετίθετο εἰς τὸν γάμον αὐτὸν ἤθελεν ἀσφαλίσει τὸ εὖ ζῆν τοῦ γήρατός της, θέτουσα ἐκπῶδων τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν πενίαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ δυστυχῆς κόρη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ, καὶ ἀπεσύρθη μελαγχολικῆ καὶ λίαν καταβεβλημένη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης λειτουργίας τοῦ Ράλφου.